

A legfontosabb szakma

A tengereken, a' óceánokon túl, a hegyeken és a völgyeken át, vót egy nagyon kicsi kis falu, amit Sziklásnok hívtak. Ebbe' a Sziklás kis faluba' harminc házocska vót, s az egyik házocska a Sásó bácsié vót, akinek három fia vót. A három fiát mindig becsületesen nevēte. Meg is lett az eredménye, mer' az egyikbül lett pék, a másibbul kovács, a harmadikbul ács. S mikor asztalho' útek esténkint mindig azt kérdezték az apjuktú' a gyerekek, a fiai:

– Édesapám, melyikünk szakmájo a legtartósabb, melyikünk szakmájo a legfontosabb, melyikünk szakmájo a legjobb?

Azt mondta nékik az apjuk:

– Én erre nem tudok nektek választ adni.

Másnap vót a Szent György napja. Nagy körmenet vót a faluba', egyházi ünnep és mikor vége lett a körmenetnek, hatalmas vihar lett. Mind ahogyan szokás vót mindig és mindehol, a körmeneten megjelentek a kódúsok. Kéregettek, alamizsnát kaptak, filléreket kaptak, s a nagy vihar közepette az egyik vándornak nem vót hova menni, illetve kódúsnak, bement a bíró házáho' és megkérte a bírót, hogy nem-e aludhatna nálo. Azt mondta [a bíró]:

– Nagyon szivessen, de má' a házom megtēt kódúsokkal, de tudok neked egyet, egy tanácsot adni: addig kilincsőjjé' a harminc házná', még nem kapó' szállást!

Bizony kilincsőt, de csak a vihar dút, szakadt az eső, villámlott. Betért a Sásóékhoz is, de mivel a Sásójékná' szintén ugyi az édesanyja, édesapja, három fia vót, nem vót hely, ott se kapott helyet. Kiment a falun kívül, a szikla tövibő' vót kinőve egy hatalmas eperfa, s annak a tövihöz lefeküdt, annak a lombja alatt húzódott meg. Bár esett a' eső, de azér' ott nem nagyon ázott el, s mikor éféltájt egy villámcsapás kettéhasította a Sásó udvarábo a' istállót, akkor azt mondta a fiainak [Sásó]:

– Lábro, keressétek meg a vándort, hozzátok be, mer' ez isteni jell! Nem adtunk helyet a szegénnek, mitülünk elvette az Isten, mer' nagyon sokan még elfértek vóna a pajtábo'!

Meg is taláták és bevitték a házba, reggel, mikor fölbredtek, avvót a' első a Sásónak, a apának a kérdése, hogy:

– A vándorok, a kódúsok mindig tudtak jövendőni. Meg tunnád jövendőni, meg tunnád mondani, el tunnád árúnyi melyik fiamnak a legfontosabb a szakmájo? A ácsnok, a péknek, vagy a kovácsnok?

Azt mondta neki:

– Nem tudom megmondani, de egyet tudok mondani. Ha elhagyjátok a Sziklást, ha vándorótok egy hétig, egy hatalmas fávol találjátok magatokat szembe. Azon lesz egy hatalmas ajtó. Zörögjete és megnyittatik számotokra. Bementek, és a' Igazság fájo asztalho' ütet benneteket és mindegyiteknek megadja a kérdístekre a választ.

Úgy is tettek, s mikor elértek a fához, bedörömböttek, megnyittatott a' ajtó, helyet foglalnak, vízzel, kenyérral megkínátá őket és azt mondta nekik:

– Milyen járotba vagytok?

S a kovács azt mondta:

– Ha megtunnád mondanyi, hogy az én szakmám mennyivē jobb mind a péké, vagy a' ácsé?

Fölat a másík:

– Én is arra vagyok kíváncsi, hogy a' én szakmám jobb-e mind a kovácsé, mind a péké, merd én ács vagyok?

A legkisebb fia fölat:

– Én is arra vagyok kíváncsi, hogy milyen fontos a' én szakmám, mint pék. Fontosabb-e mind a kovácsé, mind a' ácsé?

Hát ugyi a bölcs fa azt mondta:

– Mind a három szakma fontos. Mind a három szakmából élet fakad. A kovács patkót csinál, a ló meg van patkóva, segít a gazdának szántonyi, vetni. Az ács szerhát csinál, hajlékot nyújt családoknak. Te abbul, amit a gazda kitermel gabonábú' kenyeret sütő', ellátod a falut kenyérral. De még mielőtt elbúcsúznátok, egyet tudok mondanyi, hogy: fontos mind a három szakma, de mulandó a kovács, mer' majd elgyön az idő, mikor nem fog köllenyi kalapáni és mégis földógozzák a vasat. Elgyön az idő, mikor nem fog köllenyi fejszét fogni és építeni fognak, és feledésbe kerül a vasmunka, feledésbe kerül a' ácsmunka, de a pékmunka soha. Mer' mindent meg lehet szokni, mindent meg lehet

unni, mindent el lehet felejtetni, de a kenyér ízit soha nem lehet feledni.

Ezér' van az, hogy minden nap, amikor megszegi a parasztember a kenyeret, azzal kezdi: „Az Atyának, Fiúnak, Szentlélek nevében, ammen. Mindenható Istenünk, tölts el mindennapi kenyérünkkel, a te testeddel, amiért áldani fogjuk a szent nevedet még csak a földön járunk.”

Azóte imádkozza ezt a nép, és azóta van az, hogy az ember lakodalomba megy, vendígségbe megy, minden finomsággó' megkóstójják, egyszer megunja. Kifog rajta a torta, kifog rajta a sütemény, de a kenyér, miőte a világ világ, még nem fogott ki emberen, és minden nap jólesik a kenyér. Ezér' mondjuk, hogy a „mindennapi kenyérünköt add meg nekünk ma”, mer' ha megadja minden nap, akkor nem veszünk éhen.